

Moje sestra Ester

Rozhovor s Rút z Horní Suché, které před několika týdny umřela sestra.

Jaká Ester byla?

Dokázala žít naplno. Její nemoc způsobovala, že se mohla stále méně pohybovat. Nemohla zvednout ruce, učesat se a nakonec si nedokázala ani sednout. I když se nemohla hýbat, milovala, když kolem ní byly věci v pohybu. Měla hodně povinností i zájmů, ale na popovídání si vždycky našla čas. Věděla jsem, že je tady v tu chvíli jen a jen pro mě.

Komu bude chybět?

Určitě bude chybět manželovi, rodičům a bratrovi. Ale tím, komu nejvíce chybí a v budouc-

nosti asi také nejvíce chybět bude, je její syn. Je malý a možná proto je z nás nejstatečnější. Má sílu mluvit o tom, že mu maminka umřela, že ho má ráda a že ho stále mít ráda bude, i když už s ním není.

Co skončilo pro tebe?

Obě jsme hudebně nadané. Od dětství jsme společně hrávaly na různé hudební nástroje a dvojhlasně zpívaly – v kostele, na koncertech, ale třeba i v domově důchodců. Tady na zemi si už se svou sestrou nezapívám. Škoda.

A co pro tebe neskončilo?

Láska. A ta nejenže neskončila, ale dokonce se mnohonásobně

zvětšila. Je to zvláštní a těžko sdělitelné, ale najednou začala spousta lidí v souvislosti s Ester hovořit o lásce – o tom, jak je měla ráda, jak jim pomohla, jak je chápala, poradila, potěšila nebo povzbudila. Připadá mi, že to byla nejen moje sestra, ale sestra všech, kteří ji znali.

Myslíš, že z toho, co skočilo, vzejde i něco nového?

Určitě! A už teď je to znatelné. Uvědomili jsme si, jaká byla bojovnice. O svůj život se prala šest let a dokázala být přes všechna svá omezení trpělivá, laskavá a shovívavá. Ta láska, která se najednou objevila, proměnila mnoho vztahů mezi přáteli, ale i mezi námi v té nejbližší rodině.

Umíš si představit, že něco nového začalo i pro Ester?

V té představě se ve mně mísí dvě věci. Velký smutek a bolest, že už společně tady na zemi nic nezažijeme, ale zároveň také velká radost, že Ester se už může hýbat a může zase hrát na klavír, protože je v jiném světě. Žije u Boha a je tam, kde všichni chceme být. Představuji si, že jen běžela napřed, a věřím, že se jednou zase setkáme. A víte, co uděláme? Dvojhlasně si zazpíváme!

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“
1 Kor 2, 9

